

Kr. mere til korte Kursus i Musik og Sang, 10,000 Kr. mere til Tegnekursus i Henhold til et Andragende fra „teknisk Provinsskoleforening“, Forhøjelse af en Bevilling til de korte Gymnastikkursus, saaledes at Deltagerne kunne faa forhøjede Dagpenge. Endvidere har jeg foreslaaet en Forhøjelse af 4,000 Kr. til de forskellige korte Kursus, for at gifte Deltagere over 30 Aar kunne faa de højeste Dagpenge, medens Grænsen nu er 35 Aar. Videre har jeg stillet Forslag om et Kursus for Lærerinder i Naturlære og et nyt Kursus i Astronomi. Disse Bevillinger ere tiltraadte, og jeg takker det ærede Udvalg derfor. Men et af Forslagene har det ærede Udvalg indstillet til Forkastelse, nemlig 2,500 Kr. til Fortsættelse eller videre Udvikling af „grundlæggende Tonedannelseskursus“. Jeg havde nu gerne set, om ogsaa denne Bevilling var given. De tidligere Kursus have nærmest været indledende; nu skulde det Arbejde ude i Landet, som har været Forudsætningen for den tidligere Treaarsbevilling, begynde. Men jeg ved jo — og den ærede Ordfører gjorde opmærksom derpaa i sit Foredrag —, at man før har været noget i Tvivl overfor disse Kursus, og den „grundlæggende Tonedannelse“ maa altsaa nu nøjes med Haabet om, at der maaske senere hen vil blæse en gunstigere Vind for den. Endelig er der ved disse Kursus et Mindretalsforslag om Nægtelse af et enkelt af dem, idet det socialdemokratiske Mindretal foreslaar nægtet den Sum af 347 Kr., som er foreslaaet til 2 ugentlige Timer paa det etaarige Kursus til Religionsundervisning, nemlig til Apologetik og Fortolkning af udvalgte Skrifter af det ny Testamente. Det er jo slet ikke saaledes, som den ærede Mindretalsordfører sagde, at der skulde 5—6 Lærere hentes ind fra Landet for at deltage i et Kursus, hvor de skulde lære at forsvare Kristendommen. Sagen er simpelthen den, at i de etaarige Kursus, vi holde herinde for Lærere og Lærerinder, og som omfatte en Række Fag, ønskes der optaget for Deltagerne i dette og som et Led i den daglige Undervisning to ugentlige Timer i Religion, og Forslaget er stillet i Henhold til Ønsker fra mange Lærere ude paa Lærerhøjskolen, Ønsker, som ganske naturligt fremkomme, naar disse Lærere ere herinde et Aar og faa Undervisning i en Række andre Fag. Det kan ikke være af Hensyn til Summens Størrelse, at Mindretallet foreslaar disse 347 Kr. nægtede. Det kan heller ikke være begrundet i, at

Lærerne ikke i deres videre Virksomhed ude omkring paa Land og i By komme til at befatte sig med Religionsundervisning og derfor ikke skulle have Brug for denne Undervisning. Denne Nægtelse skal vel nærmest opfattes som havende symbolsk Betydning, og det fremgik da ogsaa med tilstrækkelig Tydelighed af den ærede Mindretalsordførers Udtalelser om denne Sag. Udvalget indstiller til Forkastelse en begæret Bevilling om Bidrag til Udgivelse af en Bog om det kongelige Kapels Historie. Det er jo en Smagssag, hvilke af den Slags Understøttelser man vil give. Jeg takker saa for de øvrige tiltraadte Bevillinger af samme Art.

Med Hensyn til Anskaffelsen af 200 Eksemplarer af en Bog om Pamir har et Mindretal stillet Forslag om Nægtelse deraf, og Mindretalsordføreren knyttede en meget lang Række Bemærkninger til sit Forslag. Han stillede det Spørgsmaal til mig, om jeg kendte noget til, hvad det var blevet til med to opdagede gamle, persiske Sprog. Jeg kan nøjes med at sige, at jeg jo ikke har noget som helst Ansvar for et Udtryk, der findes i Finanslovsanmærkningerne for 1900—01. Findes der i disse et maaske mindre korrekt Udtryk om to „opdagede“ gamle Sprog, saa vedrører dette jo i hvert Tilfælde slet ikke mig. Men det kan jo være, at der i den Bog, som det ærede Medlem ikke vil have anskaffet i 200 Eksemplarer, er nogle Oplysninger derom. Det vil man saa kunne erfare ved at læse Bogen. Men naar den ærede Mindretalsordfører i øvrigt udtalte, at denne Bog var alt, hvad man saa som Frugt af denne Ekspedition, er det dog en stor Fejl. Der er f. Eks. til vore Museer afgivet en stor Mængde meget interessante og værdifulde Ting, som ere indsamlede af Ekspeditionen.

Den ærede Ordfører omtalte det vel nok i og for sig uheldige i, at Arkitekthonoraret stiger ved, at Arbejdet ved Restaureringen af en eller anden gammel Bygning varer nogle Aar længere end oprindeligt beregnet. Jeg kan i saa Henseende dele den ærede Ordførers Opfattelse, og denne Sag bør ogsaa tages i Betragtning, naar vi staa overfor Paabegyndelsen af et nyt Arbejde af lignende Art. Men jeg tror dog, at der kan være Arbejder af denne Art saa store, at det umuligt forud kan fastsættes, hverken hvor længe Arbejdet kan vare, eller hvilket samlet Arkitekthonorar der vil være passende derfor. Jeg skal saaledes nævne Restaureringen af Ribe Domkirke, hvor ingen forud for Arbejdets Paabegyndelse